

[Skræppenborg-Nielsen.]

ponyhoppe skulle have føl netop omkring den tid, og det glædede han sig umådeligt til skulle finde sted.

Jeg erkender, at jeg måske har fjernet mig lidt fra det lovforslag, vi behandler, men jeg har altså ment, at dette burde siges.

Hvad angår det foreliggende lovforslags andet hovedformål: ved lov at indføre forbud mod at holde lænkehund, skal jeg kun sige dette, at vi i mit parti meget gerne ser dette forslag ophøjet til lov. Vi føler i denne forbindelse trang til at sige Hundejournalen og Se og Hør, der har indsamlet ikke mindre end 40 377 underskrifter til støtte for forslaget, en hjertelig tak for det arbejde, de har udført, ligesom vi takker den højtærede justitsminister, fordi han ved at fremsætte lovforslaget i folketinget har taget hensyn til de synspunkter, der ligger bag de mange underskrifter. Og når det er sagt, er der kun tilbage højlydt at undre sig over, at folk, der vil kaldes mennesker og civiliserede, kan få sig selv til at behandle så højtudviklede dyr, som disse lænkehunde er eller kan være, på den måde, nogle af dem gør det. Forhåbentlig er det nu slut, og forhåbentlig vil de blive straffet, der fortsat mener, at en sådan dyremishandling uden videre kan finde sted, også efter at loven er trådt i kraft.

Jeg skal slutte her, idet jeg går ud fra, at lovforslaget går i udvalg, og at vi dér nærmere kan tale om lovforslagets detaljer, kort sagt, at vi i udvalget som ønsket også af de foregående ærede ordførere får en grundig behandling af lovforslaget.

Iver Poulsen: Som det allerede er nævnt af flere foregående ordførere, har det foreliggende lovforslag — som den højtærede justitsminister siger i sin fremsættelsestale, og som det også står i bemærkningerne — 2 formål, nemlig dels at dæmme op for omstrejfende hundes skadevoldende virksomhed, dels at indføre forbud mod lænkehunde.

Disse to formål er ethvert menneske, og naturligvis også vi i mit parti, stærkt interesseret i. Spørgsmålet er så, om den højtærede justitsministers forslag fører til målet. Det er af en foregående ordfører, det ærede konservative medlem hr. Niels Ravn, nævnt, at han som praktiserende

dyrlæge har følt sig særlig oprevet over, hvad man ser af den slags, og det kan jeg give fuldstændig tilslutning til, idet jeg som dyrlæge har haft lejlighed til, jeg kan sige gennem næsten 22 år, at se talløse tilfælde af dyremishandlinger foretaget af omstrejfende hunde. Vi ser derfor med stor tilfredshed på, at forbuddet mod omstrejfende hunde som nævnt udvides fra kun at omfatte en begrænset tid af året til at omfatte hele året. Det finder vi ganske naturligt, og vi kan give tilslutning til den foreslåede ændring af anmeldelsespligten, som lovforslaget indeholder.

Derimod kan vi ikke se det rimelige i, at hundeafgiften skal forhøjes, for jeg tror ikke på, at dette tjener de formål, som den højtærede justitsminister har opstillet. Det er nemlig sådan, at hvis man har brug for en hund eller man ønsker at have en hund, så har man en hund; den anskaffer man sig, hvad enten afgiften er 10, 20, 30 eller 40 kr.; derfor tror jeg — sådan ser det ud for os — at dette forslag om forhøjelse af hundeafgiften ikke så meget sigter mod de formål, den højtærede justitsminister sagde at lovforslaget havde, som mod at foretage en transfusion af penge fra hundeejerne ind i statskassen. Vi kan ikke se det rimelige i denne forhøjelse af hundeafgiften.

Hvad angår forholdene i sognekommunerne, har det hidtil været sådan, at den første hund var afgiftsfri; og nu foreslås det, at denne afgiftsfri hund ikke må være over 42 cm høj, altså skal være en af de små hunde. Det kan måske nok være rigtigt, at de store hunde er de værste til at angribe andre husdyr; der er jo i øvrigt anmodet om, at den højtærede justitsminister vil søge at fremskaffe oplysning om, hvorvidt det er de store hunde eller de små hunde, der er særlig aggressive. Der er vist ingen tvivl om, at de store hunde har de fleste blodbade på samvittigheden, bl. a. — som det også er nævnt tidligere af den konservative ordfører — fordi de er de stærkeste; men de små hunde har sandelig også mange blodbade på samvittigheden. Der blev spurgt af den ærede radikale ordfører, om det var de små eller de store hunde, der oftest sprang i landpostbudets bukseben. Hvis det skal med ind i beregningerne, tror jeg det vil vise sig, at de små hunde i hvert fald ikke står tilbage for